

[Steen Folke]

var faldet. Formuleringen er ikke ordret, men spørgeren mener ikke, der kan være tvivl om, at spørgsmålet dækker indholdet i general Rogers' udtalelser.

Besvarelse (19/12 79):

Forsvarsministeren (Søgaard):

At SACEUR – general Rogers – har udtalt sig som refereret af spørgeren, er jeg hverken i stand til at be- eller afkræfte, idet jeg har fået oplyst, at der ikke forelå noget manuskript til det pågældende interview med svensk TV. Men uanset hvordan general Rogers har formuleret sin udtalelse, så tror jeg, det er almindelig kendt, at NATOs strategi indebærer muligheden for brugen af atomvåben i tilfælde af et angreb på alliancen.

Med henblik på at skabe den størst mulige afskrækkelse og dermed forebygge, at en aggression overhovedet indledes, er det strategiens mål, at NATO skal kunne imødegå enhver aggression på et niveau og en måde, der er afpasset efter omstændighederne. Modstanderen skal således på forhånd være i uvished, om NATO vil anvende konventionelle eller nukleare våben; det er den såkaldte fleksible imødegåelse, der blev vedtaget af NATO-landene i 1968 til afløsning af den da gældende strategi om den massive gengældelse.

I denne strategi ligger, at der ud over et direkte forsvar på en given aggression kan blive tale om bevidst at eskalere konflikten, såfremt man derved har udsigt til hurtigere og med færre tab at bringe fjendtlighederne til standsning. Eskalationen kan ske konventionelt, men den kan også udføres med nukleare styrker i den situation, hvor et massivt konventionelt angreb er ved at løbe NATO-landene over ende – og det vil jo sige på et tidspunkt, hvor modparten måske ikke har taget sådanne våben i brug.

Men lad mig understrege, at en sådan beslutning om at overskride atomtærsklen aldrig vil blive truffet af nogen militær instans; det vil være en politisk beslutning gennemdrøftet af alle alliancens medlemslande. Brug af atomvåben må i øvrigt altid betragtes som et primært politisk signal.

Målet med denne tankegang er som sagt først og fremmest at opretholde eller genoprette NATOs afskrækkende virkning; den

skal med andre ord bidrage til, at det aldrig kommer så vidt, at et angreb påbegyndes.

Lad mig afslutningsvis understrege, at jo stærkere det konventionelle forsvar er, des mindre er naturligvis sandsynligheden for, at atomvåben vil blive brugt.

Spm. nr. 162

Til *udenrigsministeren* (12/12 79) af:

Gert Petersen (SF):

»Hvordan bedømmer regeringen invasionen af Uganda sammenlignet med invasionen af Kampuchea?«

Begrundelse

I en kronik i Politiken den 9. ds. skriver minister Lise Østergaard: »Vietnams militære indtrængen i Kampuchea og fortsatte kamp for at erobre hele landet er en klar krænkelse af FN-pagtens forbud mod brug af væbnet magt mod en stats territoriale integritet . . .«.

På denne baggrund ønskes oplyst, hvordan den danske regering ser på Tanzanias militære indtrængen i Uganda. Det bemærkes, at der stadig – et år efter invasionen – befinder sig et betydeligt tanzaniansk troppekontingent i Uganda, og at den første præsident, der blev indsat af landets egen frihedsbevægelse, senere er blevet afsat som følge af direkte intervention fra Tanzanias regering – hvilket næppe havde været muligt uden støtte fra de tanzanianske besættelses- eller befrielsestropper.

Det er klart, at et umenneskeligt styre blev bragt til fald, da de tanzanianske tropper trængte ind i Uganda. Men ifølge minister Østergaards egen kronik var også Pol Pot-styret, som blev bragt til fald som følge af den vietnamesiske invasion, et umenneskeligt styre.

Et og andet kunne imidlertid tyde på, at den danske regering ser anderledes på den vietnamesiske invasion end på den tanzanianske, og at den ikke fordømmer den tanzanianske invasion som en krænkelse af »FN-pagtens forbud mod brug af væbnet magt mod en stats territoriale integritet.«

Måske tager spørgeren fejl. Men netop derfor ønskes en besvarelse af spørgsmålet om, hvordan den danske regering bedømmer Tanzanias invasion i Uganda sammenlignet med Vietnams invasion i Kampuchea.